

Rapport

Verslag betreffende een klacht over de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko) Bestuursorgaan:
de minister van Buitenlandse Zaken

Datum: 3 juli 2012

Rapportnummer: 2012/108

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko) onvoldoende informatie aan hem en zijn schoonzus heeft verstrekt over de voorwaarden voor verlening van een visum kort verblijf aan zijn schoonzus, met name over de voorwaarden met betrekking tot haar financiële middelen, het bezit van een retourticket en het bewijs van haar tijdige terugkeer naar het land van herkomst.

Bevindingen

Verzoekers schoonzus is woonachtig in Marokko. Zij wilde een vakantie bij haar zus en zwager en hun kind in Nederland doorbrengen en wendde zich tot de Nederlandse ambassade in Rabat in verband met de aanvraag van een visum kort verblijf. Op 4 juli 2011 ontving zij een weigering van haar visumaanvraag. Als redenen voor het weigeren van haar visum werden twee punten aangevoerd. Allereerst zou aanvraagster niet hebben aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, voor zowel de duur van het voorgenomen verblijf, als voor de terugreis naar het land van herkomst. Zij had namelijk niet aangetoond over het door de grensbewakingsautoriteiten als uitgangspunt gehanteerde bedrag per persoon per dag te kunnen beschikken. Daarbij was rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, namelijk dat zij kosteloos bij haar zus en zwager zou kunnen verblijven. Voorts zou verzoeker, die financieel garant stond voor verzoekster, niet duurzaam over voldoende inkomsten beschikken.

Als tweede weigeringsgrond werd aangevoerd dat het voornemen van aanvraagster om Nederland vóór het verstrijken van het visum te verlaten, niet kon worden vastgesteld. Aangezien zij niet zou beschikken over regelmatige en voldoende inkomsten om zelfstandig in haar onderhoud te voorzien, werd het - mede gelet op de lokale dan wel algehele situatie in Marokko en/of de geringe sociale binding - niet aannemelijk geacht dat zij terug zou keren.

Na kennis te hebben genomen van de inhoud van de beslissing deed verzoeker navraag bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de Nederlandse ambassade te Rabat. De instanties lieten hem weten dat hij alleen formeel bezwaar tegen de beschikking kon maken. Aangezien zijn schoonzus per 1 september 2011 in Marokko met haar opleiding zou starten en de behandeling van een bezwaarschrift teveel tijd in beslag zou nemen, verzocht verzoeker de ambassade op 6 juli 2011 per e-mail om de weigering van een visum voor zijn schoonzus te heroverwegen. Hij lichtte daarbij onder meer toe dat hij samen met zijn echtgenote zijn schoonzus had uitgenodigd omdat zij dat jaar haar middelbare school opleiding had afgesloten en zij haar nichtje (verzoekers dochter) nog nooit had gezien. Verzoeker zou het vliegticket vergoeden, maar de reis zou pas geboekt worden nadat het visum was verleend. Per 1 september 2011 zou zijn schoonzus aan de universiteit in Marokko gaan studeren. Het bewijs hiervan zou zij

kunnen overleggen, zodra zij de inschrijving geregeld zou hebben.

De telefonische contacten tussen verzoeker en de ambassade over de weigering van het visum verliepen stroef. Verzoeker klaagde over de wijze waarop hij te woord was gestaan en de medewerkers van de ambassade gaven aan verzoeker als dwingend te hebben ervaren. Toen verzoeker naar de naam van de medewerkster van de ambassade met wie hij sprak informeerde, en zij weigerde haar naam te geven, gaf dit nog meer irritatie bij verzoeker. Hoewel de ambassade na de zaak opnieuw te hebben bekeken, inhoudelijk reageerde op het verzoek om heroverweging, leidde dit niet tot een andere uitkomst.

Op 25 juli 2011 diende verzoeker een klacht in over de ambassade. De klacht betrof zowel de inhoud van de beschikking tot weigering van het visum, als de bejegening door de ambassade. Daarnaast diende verzoeker op 1 augustus 2011 eveneens een bezwaarschrift in tegen de beschikking tot weigering van het visum aan zijn schoonzus.

Intussen had verzoeker zich ook tot de Nationale ombudsman gewend en een klacht over de voorlichting van de ambassade over de voorwaarden voor een visum kort verblijf aan zijn eerdere klachten toegevoegd. Deze klacht werd ter behandeling doorgezonden aan de ambassade. Het hoofd consulaire zaken van de ambassade reageerde op de verschillende klachten. De ambassade achtte de klacht over een telefonische opmerking van een ambassademedewerkster gegrond. De medewerkster had opgemerkt dat er nog genoeg vakanties zouden volgen waarin verzoekers schoonzus naar Nederland zou kunnen komen. Ook de klacht over een zinsnede uit een e-mailbericht van het hoofd van de consulaire dienst van de ambassade aan verzoeker, achtte de ambassade gegrond. Het betrof de opmerking dat het jammer was dat verzoeker dreigde met het inschakelen van de Nationale ombudsman in geval de ambassade geen directe actie zou ondernemen en dat dit riekt naar chantage. Het hoofd van de consulaire afdeling erkende dat hij deze opmerking beter niet had kunnen maken en bood hiervoor zijn excuses aan.

De klacht over de weigering van de ambassademedewerker om haar naam te noemen achtte de ambassade niet gegrond. De ambassade erkende allereerst dat het een goed gebruik en overigens ook fatsoenlijk is om bij het beantwoorden van de telefoon met de eigen naam op te nemen. Toch maakte de ambassade daar een uitzondering op. De reden hiervan was dat de visuminformatielijn bij toerbeurt werd bemand en eens in de 9 á 10 weken door dezelfde baliemedewerker. Gebleken was dat het geven van de naam er toe kan leiden, dat degene die belt alleen met de medewerker wil spreken met wie eerder contact is geweest. Dit achtte de ambassade niet wenselijk. Dit heeft te maken met de transparantie van het visumverwerkingsproces en de mogelijkheid van collegiale vervanging aan de balie, maar evenzo achtte de ambassade het niet wenselijk vanuit het oogpunt van integriteit. De klacht over de voorlichting over de voorwaarden voor een visum kort verblijf achtte de ambassade eveneens niet gegrond.

Onderzoek naar klacht verzoeker

Verzoeker kon zich niet vinden in de reactie van de ambassade op zijn klachten en wendde zich tot de Nationale ombudsman. De Nationale ombudsman stelde een onderzoek in naar verzoekers klacht over de informatieverstrekking door de ambassade. Vóór de opening van dit onderzoek had verzoekers schoonzus bericht ontvangen dat het bezwaarschrift tegen de weigering van het visum bij beschikking van 10 oktober 2011 niet ontvankelijk was verklaard, omdat door het tijdsverloop het belang van de procedure was komen te vervallen. Dit betekende echter niet dat de Nationale ombudsman bevoegd was zich hierover uit te spreken. Het onderzoek van de Nationale ombudsman richtte zich niet op de beschikking tot weigering van het visum, maar op de informatieverstrekking aan verzoeker en zijn schoonzus. De klacht over de weigering van de ambassademedewerker om haar naam te noemen, heeft de Nationale ombudsman niet afzonderlijk in onderzoek genomen omdat hij al eerder heeft geoordeeld dat de behoorlijkheid meebrengt dat medewerkers van de overheid altijd hun naam noemen wanneer ze de telefoon beantwoorden (rapport 2010/010 en de daarbij uitgebrachte telefoonwijzer).

Verzoeker lichtte in het kader van het onderzoek toe dat hij en zijn schoonzus informatie hebben gemist over de voorwaarden die gesteld werden aan de financiële middelen van zijn schoonzus, het bezit van een retourticket en het bewijs van de tijdige terugkeer van zijn schoonzus naar Marokko. Daarom richtte het onderzoek zich op deze aspecten. De minister van Buitenlandse Zaken werd gevraagd te reageren op de volgende vragen:

"Kunt u aangeven of de in de klacht genoemde informatie voor aanvragers van een visum beschikbaar is, bijvoorbeeld in een brochure of op een website?"

Heeft verzoeker of zijn schoonzus deze informatie mondeling van de medewerkers van de ambassade ontvangen?"

Is zij er bij de aanvraag van het visum op gewezen dat bepaalde stukken ontbraken en dit tot afwijzing van haar visumaanvraag zou kunnen leiden?"

Reactie minister

Financiële middelen

De minister verwees naar de informatie die ten tijde van de visumaanvraag van verzoekers schoonzus op de website van de ambassade te Rabat was gepubliceerd. Op de website stond als één van de algemene voorwaarden voor een visum kort verblijf dat de aanvrager van het visum bankafschriften van de afgelopen 5 maanden moest tonen, dan wel bewijs dat hij of zij over voldoende geld beschikt voor het verblijf in Nederland, de doorreis en/of de terugreis. Onder het kopje "voor familiebezoek" stond vermeld dat indien de aanvrager van het visum zelf niet solvabel is, en iemand in Nederland voor hem of haar garant staat, er naast de garantverklaring ook loonstroken van de garantsteller van de afgelopen drie maanden dienen te worden overgelegd en een arbeidsovereenkomst van de garantsteller.

De arbeidsover-eenkomst dient nog minimaal 12 maanden geldig te zijn op het moment van de visumaanvraag en het inkomen moet minimaal gelijk zijn aan het minimum bruto inkomen (zie voor de informatie op de website; Achtergrond, onder 1.)

Bewijs van terugkeer

De minister gaf aan dat bij de beoordeling van een visumaanvraag wordt gekeken of de aanvrager genoeg (sociaaleconomische) redenen heeft om terug te keren naar het land van herkomst. Zo kunnen de politieke situatie, hoge werkloosheid en armoede in het land van verblijf een rol spelen bij de besluitvorming op een aanvraag. De individuele situatie van de aanvrager wordt gezien op basis van onder meer zijn familiebanden in het land van verblijf, zijn familiebanden in het land waarvoor het visum wordt aangevraagd, zijn huwelijks staat, zijn woonsituatie, zijn werksituatie, en/of zijn sociale status.

Ook het bezit van onroerend goed kán een bewijs zijn.

Volgens de minister is deze lijst niet limitatief en wordt deze daarom niet genoemd op de website. De lijst van bewijsstukken is ook niet goed aan te geven, want elke aanvraag is uniek en wordt op zijn eigen merites beoordeeld.

De minister geeft aan dat het naar aanleiding van een interview met een visumaanvrager mogelijk is dat de ambassade om aanvullende documenten vraagt als zij dit nodig acht. In de vitrine van de algemene publieksinformatie op de ambassade staat vermeld: "De visumafdeling behoudt zich het recht voor - zo nodig -aanvullende documenten te vereisen". De ambassade liet weten dat zij deze zinsnede tevens zal toevoegen aan de informatie op de website. Inmiddels is deze aanvulling op de website verwerkt.

Retourticket

De minister reageerde dat de ambassade het overleggen van een vliegticket niet als voorwaarde stelde. In sommige landen vraagt de Nederlandse vertegenwoordiging wel om een bewijs van een vluchtreservering. Dit gebeurt in landen waar mensen voornamelijk per vliegtuig naar de Schengenlanden reizen. De minister voegde hieraan toe dat ambassademedewerkers de visumaanvrager overigens altijd ontraden om een ticket aan te schaffen vóórdat het besluit op de visumaanvraag wordt genomen in verband met het risico dat het visum geweigerd wordt.

In Marokko is het tonen van een vluchtreservering geen basisvoorwaarde en daarom wordt deze informatie ook niet op de website vermeld. Het merendeel van de visumaanvragers kiest ervoor om over de weg naar de Schengenlidstaten te reizen. Maar als een visumaanvrager aangeeft per vliegtuig te reizen, kan de ambassade in bepaalde gevallen vragen om een vluchtreservering te tonen. De minister gaf aan dat niet duidelijk was waarop verzoeker het overleggen van een retourticket als een vereiste voor visumverlening baseert. Uit de beschikbare informatie uit het dossier en tijdens het

interview wat niet gebleken dat verzoekers schoonzus van plan was om per vliegtuig naar Nederland te reizen.

Aanvullende mondelinge informatie

De minister gaf aan dat de ambassade niet kan nagaan of verzoeker of zijn schoonzus via de informatielijn om meer informatie over de visumvereisten hebben verzocht. Er wordt dagelijks een groot aantal vragen op het gebied van visuminformatie telefonisch beantwoord. Deze gesprekken worden niet opgenomen.

Informatie over het ontbreken van stukken bij de aanvraag

De minister lichtte toe dat de lokale baliemedewerker het interview afneemt. Dit is niet dezelfde persoon als de medewerker die de visumaanvraag beoordeelt en beslist of het visum al dan niet wordt afgegeven. In het geval er nog documenten ontbreken die een doorslaggevende rol kunnen spelen bij de beslissing op de aanvraag, kunnen nog aanvullende stukken worden opgevraagd. In dat geval wordt de aanvrager in staat gesteld om hieraan alsnog te voldoen. De ambassade achtte de stukken die verzoekers schoonzus als onderbouwing bij haar aanvraag van 4 juli 2011 had aangeleverd voldoende om de aanvraag te kunnen beoordelen. Aan de hand van deze documenten en het interview werd vervolgens negatief op de aanvraag beslist. De reden van weigering was dat verzoeker onvoldoende had aangetoond over een duurzaam inkomen te beschikken. Uit de stukken kon worden opgemaakt dat hij werkzaam was op uitzendkrachtbasis bepaalde tijd fase A (N.o.; De minister doelt er waarschijnlijk op dat er in deze fase nog geen ontslagbescherming bestaat). Daarnaast had verzoekers schoonzus haar tijdige terugkeer onvoldoende aannemelijk gemaakt. Volgens de minister zou het aanleveren van aanvullende informatie in de vorm van een vliegticket of vluchtreservering geen invloed hebben gehad op dit besluit. Daarom had de ambassade niet om dit bewijsstuk gevraagd.

Conclusie minister

De minister achtte de klacht van verzoeker ongegrond omdat de website van de ambassade van Rabat voldoende informatie biedt over de stukken die bij een visumaanvraag moeten worden aangeleverd. Wel deed hij de toezegging dat de ambassade nog de informatie aan de website zou toevoegen dat in bepaalde gevallen nog om extra documenten kan worden verzocht.

De minister benadrukte dat het overleggen van en voldoen aan alle basisvereisten niet automatisch resulteert in een positieve beslissing op de visumaanvraag. Bij het beoordelen van een visumaanvraag gaat het om meer dan louter het kunnen aantonen van de vereiste documenten. Ook het interview en de lokale context waarbinnen de visumverlening plaatsvindt, spelen hierbij een grote rol.

De basisvereisten, het interview met aanvrager en de lokale context, vormen samen de grondslag om tot een besluit te komen. Hierbij worden alle feiten en omstandigheden mee genomen. Iedere aanvraag is op dat punt uniek. Bepaalde informatie of gebrek hieraan hoeft geen doorslaggevende rol te spelen bij de beslissing een visum te verlenen, aldus de minister.

Beoordeling

Het vereiste van goede informatieverstrekking houdt in dat de overheid ervoor zorgt dat de burger de juiste informatie krijgt en dat deze informatie klopt en volledig en

duidelijk is. Zij verstrekt niet alleen informatie als de burger erom vraagt, maar ook uit zichzelf.

De voorwaarden die gelden voor de verstrekking van een visum voor kort verblijf (minder dan drie maanden) zijn vastgelegd in de Uitvoeringsovereenkomst bij het Akkoord van Schengen en zijn uitgewerkt in de Visumcode (zie; Achtergrond onder 2.) Een belangrijk uitgangspunt bij visumverlening is het voorkomen van illegale immigratie. Hierbij is het aan de visumaanvrager om aannemelijk te maken dat de tijdige terugkeer voldoende is gewaarborgd. Daarnaast dient de aanvrager te beschikken over voldoende middelen van bestaan en een medische reisverzekering. Als de visumaanvrager zelf niet over voldoende middelen beschikt, kan een in Nederland verblijvende derde zich garant stellen voor de kosten. Deze persoon moet dan duurzaam over voldoende middelen van bestaan beschikken.

De minister kan worden gevolgd in het standpunt dat de informatie over de voorwaarden die worden gesteld aan de financiële middelen van verzoekers schoonzus, voldoende is. Ook de voorwaarden waaraan het inkomen van verzoeker en zijn schoonzus moesten voldoen staan beschreven. Het probleem lag in dit geval in de duurzaamheid van het inkomen; de arbeidscontracten van verzoeker en zijn echtgenote voldeden niet aan het criterium van een minimale geldigheid van nog 12 maanden. Dit criterium staat genoemd op de website.

Op dit punt is de gedraging behoorlijk.

Informatie over het bewijs van tijdige terugkeer vanuit Nederland naar het land van herkomst kon volgens de minister niet worden verstrekt op de website omdat dit ingewikkelder ligt. Het is niet mogelijk om puur aan de hand van bepaalde documenten vast te stellen of tijdige terugkeer gewaarborgd is. De vraag die dient te worden beantwoord is of iemand voldoende sociaal- economische redenen heeft om terug te keren naar het land van herkomst. Dit wordt beoordeeld op grond van het interview waarbij navraag wordt gedaan naar de individuele omstandigheden van de visumaanvrager. In dit kader kunnen ook de inkomsten die aanvrager in het land van herkomst heeft, opnieuw

een rol spelen en aan de orde worden gesteld. Daarnaast spelen algemene lokale omstandigheden een rol, zoals de politieke situatie, hoge werkloosheid en armoede. Met die toelichting maakt de minister inzichtelijk waarom het niet mogelijk is om op de website aan te geven welke documenten dienen te worden overgelegd om aan te tonen dat tijdige terugkeer gewaarborgd is.

Los van het ontbreken van deze informatie op de website, kan niet worden vastgesteld welke informatie verzoekers schoonzus tijdens het interview heeft ontvangen omdat alleen de uitkomsten van dit interview in het dossier van de aanvraag zijn opgenomen. Evenmin is duidelijk of verzoeker telefonisch uitleg van een ambassademedewerker heeft ontvangen of naar de website van de IND is verwezen voor algemene informatie over de voorwaarden van een visum kort verblijf. In dit geval

liet de ambassade overigens weten dat de aanvraag niet is afgewezen vanwege het ontbreken van bepaalde documenten.

Omdat niet kan worden vastgesteld welke informatie verzoekers schoonzus mondeling aan informatie heeft ontvangen, onthoudt de Nationale ombudsman zich op dit punt van een oordeel.

Hoewel op de website van de ambassade praktische informatie te vinden is over de vereisten voor de visumaanvraag en de documenten die dienen te worden aangeleverd, worden de algemene uitgangspunten van het visumbeleid niet vermeld. Zo wordt duidelijk vermeld welke eisen er worden gesteld aan de hoogte en duurzaamheid van de middelen van bestaan van de aanvrager - dan wel van degene die garant staat - maar komt niet uit de tekst op de website naar voren, dat het aan de visumaanvrager is om aannemelijk te maken dat de tijdige terugkeer voldoende is gewaarborgd.

Het is belangrijk dat de overheid open en duidelijk is tegenover de burger. Dit brengt met zich mee dat mensen, die te maken krijgen met een visumaanvraag, bekend zouden moeten zijn met de (terughoudende) uitgangspunten van het visumbeleid. Deze uitgangspunten vormen immers het kader waarbinnen de visumafdeling van de ambassade werkt en maken duidelijk waarom er bepaalde vereisten gelden en waarom bepaalde informatie van belang is. Nu deze informatie ontbreekt op de website van de Nederlandse ambassade te Rabat, acht de Nationale ombudsman de klacht op dit punt gegrond en ziet hij aanleiding tot verbetering van de informatieverstrekking. Op dit punt is de gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Nederlandse ambassade te Rabat (Marokko), is voor zover het betreft de informatie op de website gegrond wegens strijd met het vereiste van goede informatieverstrekking. Voor zover het de mondeling aan de

aanvraagster verstrekte informatie betreft, onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de Nederlandse ambassade te Rabat in overweging om: naast de praktische informatie over de visumaanvraag ook de algemene uitgangspunten van het visumbeleid en het vereiste van het aantonen van tijdige terugkeer op de website te vermelden. Dit kan eventueel ook met een link naar de brochure over visum kort verblijf op de website van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Achtergrond

1. Informatie Visum kort verblijf op website Nederlandse ambassade te Rabat

Men dient een afspraak te maken voor het indienen van een visumaanvraag. Hiervoor wordt men verzocht een afsprakenformulier in te vullen. De gegevens van de reiziger, alsmede de gegevens van het reisdocument dienen correct ingevuld te zijn. Wordt dit opgemerkt, dan vervallen alle de door u gemaakte afspraken. Indien u bij het maken van de afspraak, geen bevestiging ontvangt, houdt dit in dat de afspraak niet is geregistreerd en u Het is niet toegestaan om voor eenzelfde persoon meerdere afspraken te maken derhalve ook niet toegelaten zal worden bij de ambassade. Benodigde documenten voor een visum kort verblijf (KVV) voor alle categorieën. Het visumaanvraag formulier, volledig ingevuld met hoofdletters door de aanvrager in het Frans of Nederlands. De aanvrager moet in persoon verschijnen op de dag van de afspraak met het volledige, correct ingevulde en ondertekende formulier (per persoon dient een aanvraagformulier te worden ingevuld).

Bij het indienen van de visumaanvraag dient u aan de volgende vereisten te voldoen. Voldoet u niet aan de hieronder genoemde vereisten, dan zal de aanvraag niet in behandeling worden genomen.

De visumaanvraag wordt niet eerder dan 3 maanden voor geplande vertrekdatum ingediend;

Het visumaanvraagformulier is volledig ingevuld en ondertekend. Voor minderjarige kinderen dient het aanvraagformulier door één van de ouders te zijn ondertekend met

schriftelijke akkoordbevinding van andere ouder.

Een recente pasfoto (zwart/wit of kleur) niet ouder dan 6 maanden dient te worden overgelegd. Deze pasfoto moet een duidelijk en goedgeijkend beeld van de aanvrager geven. Reproducties worden niet geaccepteerd. De foto moet conform de volgende normen zijn:

Recht van voren genomen met een lichte achtergrond;

Formaat 35 x 40 mm;

Randen van ongeveer 2 cm. Van iedere kant zodanig dat het hoofd precies in het midden van de foto is;

Ook van mensen die een bril dragen moeten de ogen duidelijk zijn;

Als men een hoofddoek draagt dient het gehele gezicht zichtbaar zijn.

Een geldig paspoort:

maximaal 10 jaar oud op moment van visumaanvraag;

het paspoort dient nog minimaal drie maanden na geplande terugkeer geldig te zijn;

dient nog ten minste twee lege pagina's te bevatten.

een kopie van de vijf eerste bladzijden van dat paspoort;

vingerafdrukken zijn afgegeven. Deze handeling is verplicht vanaf eind 2010

leges zijn betaald (tenzij men hiervan is vrijgesteld)

Voorts dienen de volgende documenten te worden aangeleverd voor alle hieronder genoemde categorieën:

Een kopie van alle pagina's (48) van uw oude paspoort;

Uw identiteitskaart (CIN) alsmede een kopie hiervan;

Franstalig bewijs van burgerlijke staat;

Bewijs van uw reisdoel. Bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking

Bankafschriften van de afgelopen vijf maanden / bewijs dat u over voldoende geld beschikt voor uw verblijf in Nederland, de doorreis en/of terugreis.

Originele reisverzekering (+ kopie) met een dekking van minimaal 30.000 € voor noodhulp, repatriëring en ziekenhuisopname. De reisverzekering dient te zijn afgesloten bij Isaaft Mondial Assistance, Maroc Assistance Internationale of AXA Assistance.

Voor familiebezoek:

Een door de gemeente in Nederland gelegaliseerde uitnodiging (+ kopie) voor de gehele duur van het voorgenomen verblijf met daarin vermeld een akkoordverklaring voor de gehele periode van de uitnodigende partij. Een gelegaliseerde uitnodiging heeft een geldigheidsduur van 6 maanden. Indien u met kinderen reist, dient ook hun volledige naam op de uitnodiging te worden vermeld. Indien u zelf niet solvabel bent en iemand in Nederland voor u garant staat, moet er naast de garantverklaring ook het volgende te worden overgelegd:

Kopie van de verblijfsvergunning of identiteitskaart van de garantsteller en echtgenoot/echtgenote of partner; Loonstroken van de referent/garantsteller van de afgelopen drie maanden;

Arbeidscontract/-overeenkomst van de garantsteller. Houdt er rekening mee dat deze arbeidsovereenkomst nog minimaal 12 maanden geldig is op het moment van de visumaanvraag en dat de referent/garantsteller in Nederland een minimum bruto inkomen moet hebben. Voor informatie omtrent het minimum bruto inkomen waaraan de referent/garantsteller in Nederland dient te voldoen, Indien de garantsteller een eigen bedrijf heeft: uittreksel Kamer van Koophandel, bankafschriften van de garantsteller van de afgelopen drie maanden;

Familierelatie met garantsteller via een familieboekje of geboorteakten.

2. Vreemdelingencirculaire A2 4.3.3.1 Schengenvisa

"De criteria voor visumverlening zijn in beginsel gelijk aan de algemene criteria die gelden voor toegang zoals opgenomen in artikel 5, eerste lid, SGC. De criteria voor visumverlening zijn nader uitgewerkt in artikel 21 Visumcode. Een van de basiscriteria bij visumverlening is het voorkomen van illegale immigratie (zie artikel 21, eerste lid, Visumcode). Hierbij is het aan de visumaanvrager om aannemelijk te maken - zo nodig door middel van het overleggen van documenten - dat de tijdige terugkeer voldoende is gewaarborgd.

Zoals reeds in **A2/4.2.3** werd vermeld, is in artikel 5, eerste lid, onder c, SGC aangegeven dat een vreemdeling dient te beschikken over voldoende middelen van bestaan. In bijlage 18 van het Praktisch Handboek zijn de jaarlijkse door de nationale autoriteiten vastgestelde referentiebedragen opgenomen. Tevens dient de vreemdeling in het bezit te zijn van een toereikende en geldige medische reisverzekering voor de duur van zijn verblijf in het Schengengebied (zie artikel 15 Visumcode).

In geval de vreemdeling zelf niet over voldoende middelen beschikt, kan desondanks aan het middelenvereiste worden voldaan, indien een in Nederland rechtmatig verblijvende solvabele derde zich garant stelt voor de kosten die voor de staat of voor andere openbare lichamen uit het verblijf van de vreemdeling kunnen voortvloeien, alsmede voor de kosten van de reis naar een plaats buiten Nederland waar de toelating van de vreemdeling is gewaarborgd (zie **bijlage 6a VV tot en met bijlage 6c VV**). Deze derde kan aangemerkt worden als solvabel indien hij zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan. Onder voldoende wordt in dit kader verstaan een bruto maandinkomen minimaal gelijk aan het minimumloon in de zin van de Wet op het minimumloon en minimum vakantiebijslag (Wml). De begrippen zelfstandig, hoogte en duurzaam zijn nader uitgewerkt in **artikel 3.73 Vb, artikel 3.74, eerste lid, onder a Vb, en artikel 3.75 Vb** en zijn overeenkomstig van toepassing op de verlening van kort verblijf.

In geval een solvabele derde zich garant stelt voor meer dan één persoon, kunnen aanvullende voorwaarden gesteld worden. In die gevallen kan bijvoorbeeld verlangd worden dat een bankgarantie ter hoogte van het lijnvluchttarief KLM en/of meerdere separate garantverklaringen worden overlegd. Voor elke aanvullend aangedragen visumaanvrager voor wie de solvabele derde zich garant wil stellen geldt, dat de solvabele derde zelfstandig en duurzaam over voldoende middelen van bestaan dient te beschikken.

Indien een solvabele derde zich reeds eerder garant heeft gesteld voor een visumaanvrager en hij niet of onvoldoende aannemelijk kan maken dat deze visumaanvrager tijdig is teruggekeerd naar het land van herkomst of een land waar de toelating is gewaarborgd, kan dit mede aanleiding vormen de aanvraag voor een visum kort verblijf af te wijzen".